

آماده شوید

جام رنج و عذاب مسیح

چند سال پیش مردم برای دیدن فیلم "رنجهای مسیح" به سینماها هجوم بردند. ای کاش این فیلم تاکید بیشتری بر رنج و عذاب روحی مسیح می‌کرد، رنجی که بمراتب شدیدتر از رنج و عذاب جسمی او بود. ما باید به عمق درد و رنجی که مسیح در راه رهایی ما از ورطهٔ هلاکت ابدی کشید پی‌ببریم، و به زانو درآئیم و او را همانند تومای رسول چنین بخوانیم: "ای خداوند من و ای خدای من" (یوحنا ۲۰:۲۸).

در کلام خدا می‌خوانیم: "عیسی در زمان حیات خود بر روی زمین با ناله و اشک از درگاه خدائی که به رهایی او از مرگ قادر بود دعا کرد و حاجت خویش را خواست و به خاطر این که کاملاً تسلیم بود، دعایش مستجاب شد" (عبرانیان ۵:۷). در کتاب مقدس آیاتی از قبیل "خداوند تقصیرها و گناهان همهٔ ما را به حساب او گذاشت" (اشعیا ۵۳:۶) و "او گناهان بسیاری را بر خود گرفت" (اشعیا ۵۳:۱۲) توسط روح القدس به نویسندگان کتاب مقدس الهام شده بودند. علاوه بر اینها، مسیح قبلاً می‌دانست که پدری که در او بود (یوحنا ۱۴:۱۰)، پدری که با او بود (یوحنا ۸:۱۶)، و پدری که مسیح دربارهٔ او فرمود "من و پدر یک هستیم" (یوحنا ۱۰:۳۰). او را ترک خواهد کرد. ترک کردن در این جا که به معنی برگرداندن روی پدر از پسر است و هرگز تجربه نشده بود، حتی برای مدت کوتاه، برای مسیح بغایت دردناک بود. در آن مدت بود که خدا روی خود را از فرزند یگانه‌اش برگرداند. "زیرا او را که گناه شناخت، در راه ما گناه ساخت" (دوم قرنتیان ۵:۲۱). این بود که مسیح در عذاب شدید روحی با فریاد بلند پدر را خدا خطاب کرد و گفت: "خدای من، خدای من، چرا مرا ترک کردی" (متی ۲۷:۴۶). (این ترک کردن همان مرگ روحانی است.) در پایان آن مدت، عیسی مجدداً خدا را پدر خواند و با فریادی بلند گفت: "ای پدر، روح خود را به تو تسلیم می‌کنم" (لوقا ۲۳:۴۶). می‌دانیم این دعای مسیح در همان لحظه مستجاب شد زیرا

می‌بینیم که به آن جنایتکار که با او مصلوب می‌شد وعده داد و گفت:
"خاطر جمع باش، امروز با من در فردوس خواهی بود" (لوقا ۲۳:۴۳).

صلیب، که زمانی سمبل نفرت و وسیلهٔ اعدام بود، با رفتن مسیح بر روی آن به سمبل شکوه و جلال و محبت خدا تبدیل شد. وقتی که با چشم ایمان به صلیب مسیح و نگاه حیرت‌انگیز او خیره می‌شویم و به محبت بی‌حد و حصر او در دعایش برای بخشایش گناهان ما می‌اندیشیم، آنچنان تحت تاثیر قرار می‌گیریم که عکس‌العمل دیگری نمی‌توانیم نشان دهیم جز اینکه با گذشتهٔ گناه‌آلود خود خداحافظی کنیم و او را که زنده است، مشتاقانه به درون قلب خود خوش‌آمد بگوئیم.

کاش در اثر فیض خدا، محبت بی‌قیاس او را در قلبهای خود حس کنیم و طعم آن را در زندگی خود بچشیم و با یاد آوردن آنچه عیسی مسیح بر صلیب متحمل شد، به بزرگی و عظمت این محبت پی‌ببریم. او با آغوش باز از ما دعوت می‌کند به نزد او برویم و در آغوش گرم و پر محبت او جای گیریم تا گناهان و احساس بیچارگی ناشی از آنها را از ما بردارد و در عوض آن زیبایی زندگی به ما ببخشد. بلی، مسیح، مسیر زندگی کسانی که به او ایمان می‌آورند را این چنین، از دوزخ آتشین به بهشت برین تغییر می‌دهد.

عیسی مسیح در قبال این همه مهر و محبت و فداکاری از ما می‌خواهد که صلیب خود را برداشته و به دنبال او برویم (متی ۱۶:۲۴). آیا به امید روزی که همراه مسیح بر تخت او با او بنشینیم (مکاشفه ۳:۲۱)، آماده هستیم صلیب خود را به دوش گیریم و از او پیروی نمائیم؟ می‌دانیم که در این تلاش، قسمت سنگین صلیب ما را او، و نه ما، بر دوش خواهد کشید.